

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Ναι, Μεγαλειοτάτη, συνέχισε ο Μαργιανά. Έγώ δεν είμαι ευγενής. Άγνοω πώς είναι ο πατέρας μου, δεν ξέρω αν γεννήθηκε από τυχοδιώκτη ή υπηρέτη, δεν ξέρω αν ήρθε στον κόσμο εξ αιτίας του αίσχρου πάθους καμμιάς άριστοκόρης...

— Πρόσθε, νες, πρόσθε πώς μιλάς, ψιθύρισε ο Ρουτζιέρι στο Μαργιανά, ηγαίνοντας πιο κοντά του.

‘Αλλά ο Θεόδοτος δεν ήθελε ν’ άκουση τίποτε πια. Προχώρησε όλοια προς τή βασίλισσα και άφησε να ξεσπάσει άκράτητη ή όργη του :

— Μάθετε, Μεγαλειοτάτη, είπε με φωνή ποιήσεως, ότι μπορεί να μην έχω τα αισθήματα που έχουν οι ευγενείς, είναι ακόμα δικαιοσύνη μου να αμειβάλλω και γιά τή βασίλισσα τήν ίδια. Γιατί πώς θάρθη να μοι αποδείξει, ότι ή μητέρα μου δεν ήταν βασίλισσα; Μονάχα μία γυναίκα με λιπήθηκε, μονάχα μία άπλωσε χέρι βοήθειας σε μένα τόν άπόκληρο τής σύζυγ, μονάχα μία με πήρε στην άγκαλιά της, με μάγαλε μαζί με τό γυό της και μοι άφείωσε κάθε φροντίδα, που μπορεί νάχη μία μάνα γιά τό γυό της. ‘Η γυναίκα λοιπόν αυτή είναι ή άληθινή μάνα μου, είναι ή βασίλισσά μου, είναι ή μεγαλόνηχη κ’ ευγενική ‘Ιωάννα ντ’ ‘Αλμπερτ! Και με ρωτάτε ύστερ’ άπ’ αυτά ύν τήν άγαπή; Μά νομίζω πώς περιτριπνεί να προσθέσω περισσότερα...

Άφου είπε αυτά τά λόγια, ο Θεόδοτος όπατοχώρησε, σταίρισε τή χείρα του επάνω στό στήθος και περιμενε. Είχε ίσως ακόμα τήν έλλάδα ν’ άκούση τή φωνή τής μητέρας του, περιμενε ίσως νά φανερωθή τό μητρικό τής φίλτρο, αλλά δεν έννόριζε καλά τήν βασιλομήτορα.

Χωρίς να δείξη τήν παραμικρή ταραχή, χωρίς να μαζέμη τοιάχιστο τά φρόδια της, ή Αικατερίνη τόν Μεδιόν περιόρισσε σε μία άπλή κίνηση τής κεφαλής και είπε με ψυχραμία :

— Καταλαβαίνω, κόμη, Μαντενίω τί ύπέρφερες ως τώρα και έννοώ πώς μεγάλη είναι ή άγάπη σου προς τήν έξαδέλφη μου ‘Ιωάννα. Σάς βριστώ άκριβώς τέτοιον, όπως σάς περιόρισαν, έναν άνδρα με ύψηλά και ευγενικά αισθήματα, στον όποιο μπορεί νάχη κάθε εμπιστοσύνη ή έξαδέλφη μου βασίλισσα τής Ναβάρρας. ‘Επί του παρόντος, κόρη κόμη, σάς παρακαλώ θερμά, να διαβιάσετε πιστά τις προτάσεις μου στην οεστή έξαδέλφη μου.

Και ή Αικατερίνη σημάθηκε και άπλωσε κατά τή συνήθειά της, τό χέρι τήν στον κόμητα, γιά να τό φιλήση.

‘Ο Μαργιανά όμως, προσποιούμενος πως δεν τό άντελήφθη, έκανε μόνο μία ύπόκλημα και τό ίσχυό χέρι τής βασιλομήτορας έπρεσε επάνω στην πολυθήφνα.

Κατόπιν ο κόμης άποσύθηκε και ο Ρουτζιέρι θέλησε να τόν συνοδεύση. ‘Αλλά ή Αικατερίνη με τό επιβλητικό τής βλέμμα τόν έσταμάτησε.

Κι’ άφου βεβαιώθηκε πως ο Μαργιανά βγήκε στό ίσόγειο, γύρισε στον άστρονόμο και του είπε :

- Τό ξέρει!...
- Δεν πιστεύω!... τραύισε ο Ρουτζιέρι.
- Κι’ έγώ σου λέω πως τό ξέρει!... Γρήγορα λοιπόν τό σύνθημα!... Θέλω να τόν σκοτώσουν!... Να τόν σκοτώσουν!...

— Μεγαλειοτάτη, είναι παιδι μας!... είπε βεπνευτικά ο Ρουτζιέρι.

‘Αλλά ή Αικατερίνη τόν πρόβηξε με όμηι θηριόν προς τό παράθυρο, τό όποιο άνοξε άμέσως.

— Τό σύνθημα! βουηήθηκε ή ακλοροκάωρη βασίλισσα.

‘Εκείνη τή στιγμή άκριβώς ο Μαργιανά περιούισε τή γέφυρα.

— Έλεος, έλεος, Αικατερίνη! τραύισε ο Ρουτζιέρι τρέμοντας. Αυτήσου τόν καρπό του έρωτός μας!...

Μά ή Αικατερίνη άρταξε τή σφυρίττρα και τήν έφερε στό χέλι της, έτοιμη να σφυρίξει και να δώση έστα τό σύνθημα. ‘Ο Ρουτζιέρι όμως πρόσφρασε και τής έπιασε τό χέρι.

— Κιτάξτε! τής είπε.

Και πραγματικά, τήν ίδια στιγμή, στην άλλη άκρη τής γέφυρας φάνηκε ή σιαά ενός άγνώστου που έτρεχε προς συνάντησή του κόμητος.

‘Ο άνανδρος! Είχε και σύντροφο! βουηήθηκε ή Αικατερίνη. ‘Ο άστρονόμος έβγαλε έναν

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

άνασπενταγμό άνακουφίσεως, ενώ ή βασίλισσα μόρφασε από άγαπίακτρα :

— ‘Α, τόν άθλιο! φώναξε. Μου ξεφύγε αυτή τή φορά... Ξέρω όμως πού θά τόν ξαναβρω και τότε έννοια του... Τά ξέρει δια όμως, αγαπητέ μου. Είμαι βέβαιη γ’ αυτό. ‘Αλλά πώς να τού τάτε; Χωρίς άλλο αυτή ή διαβολειμένη ‘Ιωάννα ντ’ ‘Αλμπερτ! ‘Αλλά κ’ αυτή από τού τά έμαθε; Μιστήριο! ‘Οποσδήποτε είναι άδικη σέ λίγον καρπό να μίν ύπαρζων ούτε αυτός, ούτε αυτή!...

‘Ο Παρναγιάν, γιατί αυτός ήταν ο άγνωστος τής γέφυρας, συνόδεσε τόν Μαργιανά ως τήν πόρτα του μέγανου του Κολινύ. Σ’ όλο τό δρόμο ο Μαργιανά έμνε σιωπηλός. ‘Ηταν ύπερβολικά συγκινημένος άπ’ ότι του συνέβη. ‘Αλλά τή στιγμή που έπρόκειτο να χωριστούν, παρακάλεσε τό φίλο του να μητ στο μέγαρο. Μόλις μπήκαν μέσα, ο κόμης έσπασε να ζήτηση τόν βασιλέα τής Ναβάρρας, τόν Κολινύ κ’ έλεγε τούς άλλους Ουγενότους και να τούς άναγγείλη ότι ή Αικατερίνη ήξερε πως βρισκότουσαν στο Παρίσι.

— Πρέπει να φύγουμε! πρότεινε ο Κολινύ.
— Πρέπει να μείνουμε! πρόσταξε ο βασιλέας τής Ναβάρρας. Γιά να μην έχη διατάξει ακόμα ή Αικατερίνη να γίνη έρευνα έδώ μέσα, σημαίνει πως έχει άλλους σκοπούς στο νού της, κ’ αυτούς τούς σκοπούς πρέπει να τούς μάθουμε με κάθε θυσία!...

— ‘Η Μεγαλειότης σας έχει δίκιο, είπε ο Μαργιανά. Και διηγήθηκε τήν περιεργή νυχτερινή σκηνή που του είχε συμβεί, δείχνοντας συγχρόνως και τήν εμπιστευτική έρευνά τής βασιλομήτορας, ή όποια τόν διόριξε έκτακτο άποσταλιμένο της.

Κατόπιν αυτού, άπορασίρισε να ειδοποιηθή άμέσως ή βασίλισσα ‘Ιωάννα, σχετικά με τις προτάσεις τής Αικατερίνης και ο Μαργιανά επεφρότισσε να άναχωρηση πολύ πρωί. Κατόπιν, άφου ήλπιρε ή συνειδησία, ο Μαργιανά πήγε να συναντήση τόν Παρναγιάν, ο όποιος τόν περιμενε στη μεγάλη αίθουσα.

‘Ο κόμης του έξέθεσε με λίγα λόγια τα συμβάκτα και τόν παρακάλεσε να πάη, όσο μπορούσε γρηγορότερα, στο σπίτι τής ‘Αλις ντ’ Λουξ και να τήν ειδοποιηση, ότι θ’ αναχωρούσε χωρίς να τήν άποχαμρητήση, άλλ’ ότι θά γύριζε γρήγορα, μαζί με τή βασίλισσα τής Ναβάρρας.

‘Ο Μαργιανά είχε τήν ιδέα πως ή ειδηα αυτή θά ειχαριστούσε τή μνηστή του, γιατί ο έρχομός τής βασίλισσας τής Ναβάρρας στό Παρίσι θά έπετάζανε τήν ποθητή έννοιά τους.

Άφου μίλησαν ακόμα κάπως, οι δύο φίλοι ερίχτηκαν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου και άποχωρίστηκαν διακρισμένοι!...

Λίγες ήμέρες άργότερα, όλο τό Παρίσι μιλούσε γιά τήν συμφορά τών Καθολικών και τών Ουγενότων.

Είχε γνωσθεί ακόμα, ότι ο βασιλέας τής Ναβάρρας Ερρίκος έπαντρεύεταν τήν πριγκίπισσα Μαργαρίτα τής Γαλλίας, ότι θά επακαλουθούσαν μεγαλοερεπείς γιορτές και ότι ή ‘Ιωάννα ντ’ ‘Αλμπερτ θάμπαμε με κάθε έπισωμότητα στο Παρίσι, συνοδευόμενη από τούς κριωτέρους Ουγενότους τής Γαλλίας και τής Ναβάρρας.

‘Ο Ιωσήφ ντ’ Παρναγιάν σ’ όλο αυτό τό διάστημα, βρισκότανε σ’ άμηχανία. ‘Ολες ή έρευνες που έγιναν γιά να ξαναβρη τή λατρευτή του Λουίζα, πήγαν χαμένες. ‘Ο στρατάρχης Φραγκίσκος Μονμορανσύ άπογοητεύθηκε κ’ αυτός κ’ άρχισε να χάνη κάθε έλπίδα. ‘Όσο γιά τόν Παρναγιάν πατέρα, είχε γίνει άφαντος και δεν έστελανε καμμιά είδηση στο γυό του. ***

‘Ας Ξαναβθουμε τώρα στον Ιωσήφ Ζάν ντ’ Παρναγιάν. ‘Ο Παρναγιάν, μόλις χωρίστηκε άπ’ τόν Μαργιανά, έτρεξε στο σπίτι τής ‘Αλις γιά να τήν ειδοποιήση ότι ο άγαπημένος της έπρόκειτο να φύγη τήν ίδια νύχτα άπ’ τό Παρίσι κ’ ότι θά ξαναγύριζε γρήγορα πίσω, συνοδευόμενος τήν βασίλισσα τής Ναβάρρας, ‘Ιωάννα ντ’ ‘Αλμπερτ.

Μόλις ή ‘Αλις άκουσε τήν είδηα αυτή, άφρησε μία κραυγή τρόμου και λίγον έλεψε να σωριστή κάτω!...

(Ακολουθεί)

— ‘Η άληθινή μάνα μου, είναι ή βασίλισσά μου, είναι ή ευγενεστάτη ‘Ιωάννα ντ’ ‘Αλμπερτ! είπε ο Μαργιανά.